

kunne straffes for vold efter reglerne i straffelovens §§ 244-249, som giver mulighed for frihedsstraf. Der fandtes derfor ikke at være særligt behov for at have en bestemmelse i hundeloven om, at straffen under skærpende omstændigheder kan stige til hæfte eller fængsel.

Justitsministeriet er fortsat af den opfattelse, at der i de tilfælde, hvor en person forsætligt hidser en hund på nogen eller undlader at holde sin hund tilbage, når den pågældende bemærker, at hunden overfalder nogen, efter omstændighederne vil kunne straffes for vold efter reglerne i straffeloven. Justitsministeriet finder det rigtigst, at tiltale i disse tilfælde rejses for overtrædelse af straffelovens voldsbestemmelser, hvorfor ministeriet ikke har fundet grundlag for en strafskærpelse i hundelovens § 12, stk. 2.

2. Gældende ret

Reglerne om politiets muligheder for at gribe ind over for farlige hunde og deres besiddere findes i hundeloven (lovbekendtgørelse nr. 380 af 26. juni 1969, som ændret ved lov nr. 335 af 14. maj 1992 og lov nr. 1064 af 23. december 1992).

Efter den gældende bestemmelse i hundelovens § 6, stk. 1, påhviler det besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.

Hvis en hund tidligere har forårsaget skade, som har ført til, at besidderen har fået en bøde eller er ifaldet erstatningsansvar i henhold til dom, vedtagelse eller forlig, kan politiet efter lovens § 6, stk. 2, 1. pkt., pålægge hundebesidderen, at hunden bestandig skal holdes indelukket eller være forsynet med forsvarlig mundkurv. Hvis besidderen ikke overholder et sådant pålæg, skal politiet give vedkommende et pålæg om at lade hunden aflive.

Pålæg om at holde hunden indelukket eller forsynet med mundkurv kan efter lovens § 6, stk. 2, 2. pkt., gives, hvis en hund viser sig bidsk eller glubsk eller har den vane at forulempe folk ved på gader, veje, stier eller pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller som forulemper husdyr i ejendom eller på marken. Hvis besidderen ikke overholder pålægget i disse tilfælde, kan politiet give besidderen pålæg om at lade hunden aflive.

Endelig kan politiet efter lovens § 6, stk. 3, lade en hund aflive for ejerens regning, hvis hunden har skambidt et menneske. Politiets afgørelse om aflivning skal træffes efter rådslagning med en hundesagkyndig.

Efter de gældende bestemmelser i hundelovens § 6 kan politiet således kun gribe ind over for en hund, når

hunden allerede har voldt skade eller forulempet folk. Kun når en hund har skambidt et menneske, kan politiet umiddelbart lade hunden aflive. Har hunden ikke skambidt et menneske, må politiet give besidderen pålæg om, at hunden bestandig skal holdes indelukket eller forsynet med mundkurv, og først når dette pålæg måtte blive overtrådt, kan politiet pålægge besidderen at lade hunden aflive.

Bestemmelserne i hundelovens § 6 skal ses i sammenhæng med Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 748 af 14. november 1991 om forbud mod hold af særligt farlige hunde. Ved denne bekendtgørelse er der indført forbud mod besiddelse og avl af pit bull terriere og tosaer (en japansk kamphunderace) og krydsninger, hvori disse hunderacer indgår. Ifølge bekendtgørelsens § 4, stk. 2, aflives hunde, der holdes i strid med forbudet, ved politiets foranstaltning.

Besidderen af en hund er efter hundelovens § 1 forpligtet til at få sin hund mærket og registreret, inden hunden er 4 måneder gammel. Hvis besidderen ikke får hunden mærket, kan den pågældende straffes med bøde efter § 12, stk. 1, men politiet har ikke efter den gældende lovgivning mulighed for at lade mærkningen og registreringen foretage.

Den gældende hundelov indeholder ikke et forbud mod afholdelse af hundekampe. Arrangerede kampe mellem dyr må dog efter Justitsministeriets opfattelse som udgangspunkt antages at være i strid med dyreværnslovens § 1, hvorefter dyr skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt men og væsentlig ulempe. Overtrædelse af denne bestemmelse kan straffes efter reglerne i dyreværnslovens § 28.

Den gældende hundelov indeholder ikke bestemmelser om frakendelse af retten til at beskæftige sig personligt med hunde. Efter dyreværnslovens § 29, stk. 1, kan den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, ved dommen frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr. Det samme gælder den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr, på ny findes skyldig i en sådan overtrædelse. Som det fremgår, omfatter bestemmelsen i dyreværnslovens § 29 således kun de tilfælde, hvor der er sket mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, hvorimod bestemmelsen ikke finder anvendelse i f.eks. den situation, hvor en person har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker.